

‘Ik ben vergroeid met deze baan’

Hij wilde correspondent in China worden, het geboorteland van zijn vrouw Yang. Maar Gijs Rademaker belandde als opiniepeiler bij *EenVandaag*. Een baan die in deze coronatijd veel tijd en energie kost. ‘Ik ben verschrikkelijk moe.’

Tekst: Bram de Graaf, beeld: Roland J. Reinders

Het is de dag na weer een persconferentie van premier Rutte, die opnieuw beperkende maatregelen afkondigde. Gijs Rademaker, gezicht van het EenVandaag Opiniepanel, moest vol aan de bak. “We hebben meteen het draagvlak gepeild. Dat kunnen we snel, maar het is ongelooflijk veel werk. Vandaag voelt het alsof er een truck over me heen is gereden. Zo gaat het al maanden. Morgen peilen we het gedrag van mensen: wie gaat erin mee, wie niet, en waarom? Omdat ik het in beeld moet uitleggen, bemoei ik me met alles, van vraagstelling tot analyse. Ik wil staan voor wat ik zeg, anders komt het voor mijn gevoel niet over. Daarnaast worden onze peilingen meegenomen in de besluitvorming van de regering en de crisisteam. Dat vergroot de druk.”

Hoe ervaar jij deze tijd?

“Ik vind het moeilijk. Ik heb drie schoolgaande kinderen die thuis les kregen, mijn vrouw Yang werkt in een hotel dat grotendeels platligt. Mijn broer Marijn ziet als balletdanser optredens afgelast worden en mijn ouders behoren tot de risicogroep. We hebben ze al acht maanden niet aangeraakt. Het raakt alle aspecten van ons leven. De eerste maanden overheerste bij mij nog de journalistieke interesse, het is toch een uniek moment. Nu ben ik vooral verschrikkelijk moe, merk ik. Ik moet er niet aan denken dat het nog maanden duurt.”

Yang is van origine Chinees. Is zij het mikpunt van spot geweest?

“Ja, in de supermarkt. Net als Chinese vrienden. Mensen maakten gemene opmerkingen of liepen met een boog om hen heen. President

Trump wakkerde dat aan door continu te spreken over *the Chinese virus*. Het verbijstert me hoe bepaalde meningen invloed hebben op het maatschappelijk debat, zoals over het 5G-netwerk. Het is voor jongeren steeds moeilijker om te onderscheiden wat waar is en wat niet. Als vader baart me dat zorgen.”

Hoe is het om een Chinese schoonfamilie te hebben?

“Ontzettend leuk. Vroeger zag ik eten als een hinderlijke onderbreking van mijn bezigheden, Yang heeft me geleerd ervan te genieten. Eten is in haar cultuur heel belangrijk. Chinezen reizen ervoor naar een andere stad. Dat doen wij nu ook, dan gaan we met de kinderen naar een Chinees toprestaurant in Den Haag waar ze de beste dimsum van Nederland hebben. Ik heb de vreemdste dingen gegeten. Toen ik voor het eerst bij Yang thuis kwam, zette haar vader

‘Ik zie er schattig uit; klein en goedlachs, en daardoor onderschatten mensen mij altijd’

een pot op tafel waaruit gestoomde eendenpotten staken. Met een stalen gezicht heb ik dat opgeknabbeld. Bleek hij dat gedaan te hebben om mij bij zijn dochter weg te jagen, haha.”

Je bent de oudste van drie broers. Was er veel competitie onderling?

“Vooral met Marijn, die na mij kwam en drieënhalf jaar jonger is. Ik bepaalde altijd wat we speelden en was de betweter. Ik was toen al gericht op kennis vergaren en verhalen vertellen, ik schreef als kind krantjes vol over dinosaurussen. Marijn was het tegenovergestelde: altijd in beweging en ondanks zijn leeftijd net zo goed in sport als ik. Dat kon ik niet uitstaan.”

Heb je daarom zo'n bewijsdrang?

“Dat is ontstaan op de middelbare school, denk ik. Ik was de kleinste brugklasser én had rood haar. Ik ben niet vervelend gepest, maar het heeft me wel gevormd. Ik werd er fel van en leerde me positioneren. Ik zie er schattig uit; klein en goedlachs, en daardoor onderschatten mensen mij altijd. Maar naast bewijsdrang heb ik vooral een oprechte liefde voor het vertellen van verhalen. Als ik vroeger zag hoe in *Netwerk* een verslaggever op een →

Profiel

landkaart uitlegde wat daar gebeurde, dacht ik: dat wil ik ook! Alleen wilde ik niet zelf in beeld, ook daarin verschil ik met Marijn. Als ik in de spiegel keek, dacht ik: ik op tv, met dit hoofd? Dat heb ik echt moeten leren.”

Zit de romantiek van de verslaggeving ook in het peilen en presenteren van opinies?
“Toen ik hiervoor werd gevraagd, dacht ik: oké, goed voor mijn profiel, maar ooit word ik verslaggever of correspondent in China – ik heb twee keer naar die functie gesolliciteerd. Nu wil ik dat niet meer, ik ben 42 en zo vergroeid met deze baan dat ik me erbij heb neergelegd. Ik heb liefde voor dit werk gekregen. Het is beslist niet saai, zeker dit jaar niet. We zitten aan de polsslag van Nederland. Wel vind ik het leuk dat ik af en toe bij andere programma’s mag aanschuiven, waar ik meer ruimte krijg.”

NAAM: Gijs Rademaker.
GEBOREN: 21 juli 1978 in Nijmegen.
PRIVÉ: Getrouwd met Yang Yang Lee, met wie hij drie kinderen heeft. Het gezin woont in Hilversum.
CARRIÈRE: Studeerde geschiedenis en journalistiek in Groningen. Begon in 2002 als redacteur bij *Netwerk*, stapte in 2004 over naar *TweeVandaag*, later *EenVandaag*. Sinds 2010 presenteert hij de resultaten van de peilingen van het Opiniepanel in *EenVandaag*. Ook duidt hij de resultaten in *Op1* en *Jinek*. Elk jaar presenteert hij in december de prijs voor ‘De politieke prestatie van het jaar’. Afgelopen zomer deed hij mee aan *De slimste mens*. De podcast over dinosaurussen verschijnt op de website *dinocast.nl*.

‘Ik heb geleerd om in periodes van extreme drukte tijd voor mezelf in te ruimen’

Zes jaar geleden had je een burn-out. Is het wel verstandig om zo hard te werken?

“Die burn-out had ook te maken met een verhuizing en de geboorte van onze tweeling. Ik wilde alles goed doen, ook de beste vader zijn. Toen ik een keer met mijn kinderen op de hei speelde, ben ik hard gevallen. Een paar uur later ging het mis: overal spierpijn, helemaal leeg. Ik lag op de massagebank en de fysiotherapeut vroeg: ‘Wanneer heb je voor het laatst iets voor je zelf gedaan?’ Ik had geen antwoord. Een begeleidingscoach zei: ‘Jouw baan is te vergelijken met topsport, maar dan zonder pauzes. Dat is niet professioneel.’ Niet professioneel? Daarmee had hij me. Het heeft anderhalf jaar geduurd voor ik weer volledig aan het werk was. Maar ik had mijn teamleider wel gesmeekt om af en toe iets te mogen doen. Dat zorgde ervoor dat ik eigenwaarde en energie behield. Ik ben een leukere man en vader als ik werk. Ik heb er wel van geleerd om in periodes van extreme drukte tijd voor mezelf in te ruimen.”

Wat doe je dan zoal?

“Tuinieren en dingen die ik als

kind al leuk vond: tekenen, hockeeyn, ingewikkelde bouwplaten maken. Ik maak nu met Maarten van Rossem een podcast over dinosaurussen. Tijdens de opnames voor *De slimste mens* – het engste dat ik ooit heb gedaan, omdat het over mij als persoon ging – bleken we die fascinatie te delen. Ik had al vaker jaloers naar andere presentatoren gekeken die er fantastische programma’s naast deden. Ik wilde ook iets doen zonder maatschappelijke impact, iets wat ik leuk vond. Ik heb me de hele zomer ingelezen over dinosaurussen.”

Leg je jezelf daarmee niet weer een enorme druk op?

“Dat is het gevaar, ja. Ik heb geen rem. Yang zei: ‘Leuk dat je dit doet voor jezelf, maar pas op. Je maakt het weer zo groot.’ Maar ik ken mezelf inmiddels: ik heb dat ook nodig. Door die burn-out kwam mijn creatieve kant van vroeger – zoals tekenen en verhalen vertellen – weer terug. De podcast is daar een vervolg van. Momenteel heb ik geen andere ambitie dan dit. Scheppen, vertellen en genieten. Dat maakt me blij.”

► EENVANDAAG, MAANDAG T/M ZATERDAG 18.15 NPO 1